

Amaradék Magyarország legmagasabb hegyén, amelynek kéklő csúcsa messzire látszik a lábánál elterülő rónaságba, bíboros láng virrasztott magánosan az éjszakában. Hittel és bizalommal nézett e láng felé Duna, Tisza tája. Fénye messze nyugatig ragyogott és tüze megmelegítette a szíveket ott is, ahol dermedtő közöny fagya, vagy a megnemértés hidege várt bennünket.

Most örökre kilobbant ez a láng.

TORMAY CECILE

meghalt, átadta nemes lelkét Teremtőjének.

Egész ország szívére sujtott le ennek a váratlan halálhírnek mérhetetlen gyásza. Megkönnyezték büszke palotákban, vidéki kúriákban, városi polgárlakásokban és egyszerű parasztházakban. De legmélyebben sujtott bennünket. Azt mondják, az egész ország volt a családja. De ebben a népes nagy családban mi álltunk a szívéhez legközelebb.

Nehéz napokban, a nemzeti élniakarás erőfeszítésének próbás idején Ő alapította a Napkeletet és irányította, vezette tizenöt éven át jóban, rosszban, megalkuvást nem ismerő magyar lélekkel, mindig a legszebbet, legtisztábbat kereső művészi akarattal.

Lankadó kezével is biztosan fogta a Napkelet kormányát. Szinte úgy érezzük, hogy a halál ereje sem tudta onnan letépni. Szelleme, amely tizenöt éven át gazdagította, emelte ezt a folyóiratot, tovább él annak minden sorában és irányítja abban a küzdelemben, amelynek nagy céljait ő jelölte ki.

Nagy emlékét nemcsak kegyelettel őrizzük, hanem azt akarjuk, hogy a Napkelet mindig élő és a muló évekkal egyre sudárabban magasló emléke legyen.